

Soğuk Adam

– muhammed-raslan · 08 Ocak 2025

Adım atamaz evinden uzağa,Zincirlemiş kendini, konuşamaz bile,
Gece çöküyor üzerinde, gözleri kapalı ama,
Oturup gömülür sayfalara, başkayı istemez bile.

Yüzüne bakınca bir gün, ışığa aşık gibiydi,
İsterdi ki bir yeşil eline değsin,
Konuşunca onunla, susar, gözleri konuşur gibiydi,
Ne ekip ne de biçtiği hayatı kabullenir gibiydi.

Oturduğu gibi vücudu erir gibiydi,
Bağlanıyor yerinde, zincirlenir gibiydi,
Gözleri neler taşımış, baktığı yeri göremez bile,
Duygularını sakladığı buradan bile belliydi.

Karamsarlık etrafını sarmış,
Yoğun kokardı havasında yalnızlığı,
Kimin aklına düşmez, kendi aklına düşmüş,
Dolaşır yandan yana, bilmezdi kendini.

Sanar ki insan ölümü ister, beklediği yoktu güya,
Sezemedim başında bir fikri, geleceği gibi bomboştu ora,
Yüzüme bakamadı bile, izliyordu ay ışığını,
İstedim onunla bir olmayı, farklı olamadım diğerlerinden ama.

Tanımak istedim merakımdan gerçek onu,
Daldıkça mazesine pişman olurdum,
Öğrendikçe daha fazlasını, anlardım onu,
Yitirmiş hayatını eskidendir, çektiğini anlar olurdum.

Bir insan görürdüm içinde saklı,
Bir çocuk gibi gülen bir insan,
Çökmüş kaybedince cana yakınlarını,
Yolu şaşkın, kendini unutmuş bir insan.

Firar ettim uzaklaşarak ondan,

Geriyeye birini daha bıraktım, ukdesini çözemeyerek,
Anılara karışmış, unuttuğumu sandığından,
Naaş gibi yürür, geçer sanar bekleyerek.

Yalnızdı ancak bu soğuk adam,
Kimse dert etmedi, ben de onlardan biri,
Gütmez bir kin, unuttur zamanımı zamanla,
Hatırladığı tek şey eskiden sevdikleri.